

ИВАН АТАНАСОВ
ОПАШКАТА НА ДЯВОЛА

chitanka.info

Отдавна исках да се срещна със стареца, за да чуя необикновената му история. И ето че сега седях пред него в най-тъмния ъгъл на „Дяволската дузина“.

В сепарето отляво две намусени жени с вид на проститутки разговаряха тихо, обгърнати от съвкупляващи се серпентини цигарен дим. Зад тях седеше мургав мъж, облечен като скитник, който ги съзерцаваше влюбено над полупразната си халба с бира, а срещу мен мълчаливо се наливаше с вино слаб монах. Имаше бледо лице и дълбоки сенки под очите, черни досущ като расото му, които подсказваха за дълги нощи, прекарани в пост и молитви. Или в безпаметно пиянство, ако се съдеше по бързината, с която пресушаваше чашата си. На масата пред него лежеше вехта библия, разтворена на „Откровението“.

Усетил, че го наблюдавам, монахът вдигна плешивата си глава и ме изгледа с червени, измъчени очи. Отвори бавно уста, сякаш се канеше да изрече някаква особено мъдра мисъл, после заби чело в твърдата маса и престана да ми обръща внимание.

Потресен от гледката, отвърнах поглед и се зачудих какво дири един божи служител на подобно място. За да оправдае името на кръчмата си, съдържателят наистина се бе постарал да ѝ придаде дяволски облик. Вътре имаше точно тринайсет маси и на всяка от тях гореше по една черна лоена свещ, а на стената зад бара бе изрисуван в цял ръст Лукавия, разперил криле с цвят на засъхнала кръв. Призрачната обстановка се подсилваше от мъждивата светлина на отмиращия ден, която нахлуваше през тесните прозорци на задименото помещение и създаваше илюзията, че седя в компанията не на живи хора, а на сенки.

— Значи искаш да чуеш историята на моя живот — проговори старецът и ме изтръгна от мрачните мисли.

Имаше изненадващо младежки глас, но древното му като пергамент тяло изглеждаше толкова крехко, че се страхувах да го докосна, за да не се разпадне под пръстите ми като пепел. Времето беше белязало лицето му с безмилостните си нокти. Грапавата, потъмняла от безброй слънца кожа беше набраздена от дълбоки пукнатини, сякаш старческата плът бе платно на картина, нарязано с нож от недоволен художник. Сред цялата тази сложна плетеница от

бръчки проблясваха две сиви, проницателни очи, които ме гледаха с любопитство. Реших да говоря, без повече да увъртам.

— Аз съм писател. Искам да напиша книга за вас.

Думите ми увиснаха във въздуха. Старецът млъкна и продължаваше да ме пронизва с поглед. Внезапно усетих устата си пресъхнала. За да прикрия обзелото ме смущение, вдигнах чашата си и отпих голяма глътка. Той побутна с нежелание своята и се облегна назад. Лицето му беше все така безизразно, но в очите му танцуваха весели пламъчета.

— Книгите са нещо специално. В тях трябва да участват интересни персонажи, чиито истории да грабнат читателя, да го обсебят и да не му дадат нито миг покой, докато не отгърне и последната страница. Вземи например онзи монах, който така се е вкопчил в чашата си, сякаш вътре се крие божие слово. Той би могъл да бъде герой в твоята книга, не аз. Аз съм просто един старец.

Погледнах към монаха, който беше надигнал отново глава и изучаваше някак изненадано празната си чаша.

— Може и да сте старец, но сте един необикновен старец. Искам вашата история.

Събеседникът ми се усмихна с онази негова загадъчна усмивка, която всяваше смут в сърцата на местните жители и ги караше да се кръстят страхливо зад гърба му. Откакто се помнеха, той ту се появяваше, ту изчезваше като студения северен вятър. Никой не знаеше откъде идва и накъде отива, нито какво дири из улиците на Стенджант Пънч. Но винаги, когато се появяваше, някой умираше... и старецът присъстваше на погребението. Затова хората се страхуваха от него и го отбягваха, сякаш е прокажен. Смятаха го за предвестник на смъртта, също като гарваните, които с крясъка си възвестяват, че скоро нечия душа ще се отправи към света на сенките.

— Добре. Ето я и моята история.

Наведох се напред, за да не изпусна нито една дума.

— Отдавна живея в сянката на смъртта — започна своя разказ той. — Времето не прощава на никого, дори на боговете. Никой не може да избяга от спиралата на вечността, която поглъща в безкрайния водовъртеж на разложението всичко тленно, за да го изпрати в небитието. В този преходен свят смъртта е закон, на който не можеш

да се противопоставиш, дори да си бог. Епохите се менят, а с тях и вярванията на хората. Една религия умира, за да се роди нова.

Не можех да откъсна очи от стареца. Бях хипнотизиран от движенията му. Той се полюшваше върху стола си като изпаднала в транс змия, а думите сякаш излизаха от облечените му в бели ръкавици ръце, които размахваше с ловкостта и изяществото на фокусник. От време на време млъкваше по средата на изречението и се слушваше внимателно, сякаш очакваше всеки момент в кръчмата да влезе нов посетител или просто надаваше ухо за звуци, които съществуваха само в неговото въображение.

— Разбираш ли — продължи той, — аз живея ден за ден, в очакване на злокобния крясък на гарвана. Вдигам глава към небето и търся с поглед приближаващия се пратеник на отвъдното, който ще отнесе върху черните си криле душата ми в царството на забвението. Но той все не идва. Чакам го вече седем века.

Старецът замълча и пак се послуша. После отпи глътка вино и се загледа в догарящата свещ.

— Уморих се да живея. Надживях всичките си близки, всички, които някога са означавали нещо за мен. Това е някакво проклятие... Накрая ми омръзна да чакам смъртта и тръгнах да я търся. Вървах след нея и пребродих надлъж и нашир всички земни царства. Присъствах на всяко погребение, край всеки смъртен одър. Бях навсякъде, където се появяваше Онази с косата. Превърнах се в нейна сянка. Следвах я неуморно в кръстоносния ѝ поход срещу душите. Винаги бях на една крачка след нея. Можех да я докосна, стига да протегна ръка. Но тя не ме забелязваше. Или по-скоро не искаше да ме забележи. Сякаш ми се присмиваше.

Старецът млъкна и погледна към вратата. Изведнъж лицето му грейна в усмивка.

— Тя и сега е тук. Чуваш ли как шумоли черната ѝ мантия? Не, не се оглеждай. Няма да я видиш. Дошла е за монаха...

В този миг монахът се изправи рязко от стола си. Беше преbledнял като мъртвец, а очите му бяха изцъклени.

— Дяволът, дяволът! — извика той и заразмахва ръце, сякаш се бореше с невидим противник. После се строполи на земята, а на устните му изби кървава пяна.

Скитникът изтърва халбата си и тя се пръсна на пода с оглушителен звук. За момент настана тишина. След това жените запищяха. Всички наскачаха от местата си и се втурнаха към безжизненото тяло на монаха. Собственикът на „Дяволската дузина“ се наведе да склопи очите му и инстинктивно се прекръсти.

Обърнах се към стареца, но той беше изчезнал. И ако не беше наполовина пълната му чаша, щях да си помисля, че срещата ни никога не се е състояла.

* * *

Облегнах се на мивката и повърнах за пореден път. Когато спазмите преминаха, вдигнах глава. От огледалото ме гледаше лицето на непознат. Брадясало, изпито и пожълтяло като жлъчния сок, който се изтичаше бавно в канала.

Лицето на таласъм... или на мъртвец.

От мисълта ми прилоша отново.

„Спокойно, спокойно, ще се справиш. Само дишай дълбоко.“

Завъртях кранчето и наврях глава под студената струя.

Още стоях под нея, когато проклетият телефон иззвъня.

Изплакнах набързо уста и се втурнах към спалнята, защото звукът ме побъркваше.

Мобилният апарат подскачаше върху нощното шкафче и се тресеше като гнездо на сърдити стършели. Грабнах го, изтървах го и пак го вдигнах, после го допях до мокрото си ухо и изкрещях:

— Не, Чък, не съм я завършил още!

Шибаният Чък Верил. През последните седмици ми звънеше по три пъти на ден, за да ме пита кога ще му предам ръкописа на обещаната книга. Сякаш не знаех, че договорът ни е изтекъл още преди месец.

— Не е шибаният Чък, аз съм. — Беше Рита, жена ми. — Как се чувстваш?

— Как мога да се чувствам? Постоянно ми се гади, повръщам, не мога да спя... И става все по-зле.

— Горкият... — Тя помълча, сякаш се чудеше какво друго да каже, после попита: — Седнал ли си?

— Защо?

— По-добре седни, имам лоши новини.

Трепереше ли гласът ѝ? Или само така ми се стори?

— Какво е станало? Да не би Дани... — Представих си как някой пиян шофьор блъска сина ни, докато отива на училище и разпилява мозъка му по пешеходната пътека. Или как...

— Дани е добре, става въпрос за теб.

— За мен ли?

— Току-що говорих с доктор Робинсън. Обади се в офиса, за да ми съобщи резултатите от магнитно-резонансната томография.

Краката ми се подкосиха и седнах тежко на леглото.

— И защо се е обадил на теб, а не на мен?

— Защото смяташе, че е по-добре да го чуеш от мен. Имаш тумор в дясното полукълбо. Голям. — И тя се разплака.

Гърлото ме стегна. Стаята се завъртя пред очите ми. Преглътнах и стиснах здраво телефона.

— Хайде стига... не плачи. Не е толкова зле, нали? Сега поне знаем какво ми има. Главоболията, халюцинациите, повръщането... Вече знаем, че туморът ги причинява. Лекарите ще го изрежат и след месец ще съм като нов.

— Не разбираш... — каза Рита, като ридаше. — Туморът... е на такова място... че не може... не може... да бъде отстранен оперативно.

* * *

Платих на шофьора — дългочосо момче с фланелка на „Deicide“ — и слязох със залитане от таксито. Ушите ми бучаха и още чувах разплакания ѝ глас: «Остават ти три, може би четири месеца, и то ако се подложиш на химиотерапия.» Химиотерапия! Че аз и сега не спирах да повръщам, а с една химиотерапия щях да си издрайфам и червата.

— Добре ли сте, господине? — попита момчето. — Не изглеждате много добре.

Махнах неопределено с ръка и затворих вратата. Шофьорът вдигна рамене и потегли с мръсна газ, а аз се обърнах към гробището.

Сто и двадесет дни, ако имам късмет. 2880 часа. 172800 минути. И намаляваха.

Вдигнах очи към небето, после забързах към лакомо зейналата
желязна порта.

* * *

Според статистиката всяка минута в света умират 108 души. 11
или 12 от тях стават жертва на рак. Заболяването е сред трите най-
чести причини за смърт: на първо място са инфарктите и инсултите, на
второ катастрофите и инцидентите, а на трето — онкологичните
заболявания.

Знаех всичко това от Рита, която първа се усъмни, че имам рак.
Познаваше добре симптомите, защото майка ѝ почина от левкемия
малко преди да се оженим. „Проклетите оцветители, консерванти и
подсладители са виновни“, повтаряше непрекъснато тя. «Блъскат
храните с канцерогенни добавки и после прибират милиарди от
лечението на рак.»

* * *

Вървях по централната алея на най-големия от трите гробищни
парка в Стенджант Пънч и се оглеждах. След трийсетина метра зърнах
бялата коса на старица, която поливаше здравеца на нечий гроб. Малко
по-нататък тричленно семейство плевеше избуялата трева, а на
чешмата в съседната алея две циганета се плискаха с вода. Чак сега си
дадох сметка колко е горещо. Беше пладне и юлското слънце напичаше
здро, а на мен ми се виеше свят. Забавих крачка и избърсах потното
си чело. Мраморните плочи блестяха и плуваха пред очите ми като
перки на акули. Въртяха се около мен, все по-близо и по-близо, сякаш
нямаха търпение да ме удавят в морето от зеленина.

Доктор Робинсън беше открил туморни образувания на четири
места в тялото ми — в червата, черния дроб, белите дробове и главата,
но метастазата в мозъка (според него първичното огнище се намираще
в дебелото черво) беше най-голяма и именно тя щеше да ме убие. Ако
проклетото слънце не я изпревареше, разбира се.

Облегнах се на един студен черен кръст и изчаках пристъпът да премине. Някаква жена плачеше, но не я виждах заради високите храсти. Затътрих се по посока на звука като пиян моряк, подмамен от гласа на сирена. Заобиколих храстите и там, облечена в любимата си синя рокля, стоеше Рита с протегнати към мен ръце.

Не, не към мен, а към бялата плоча на пресен гроб.

Пак халюцинирах! Разтърсих глава и видението изчезна. Но не и мраморната плоча. „Тук почива Джон Маккарън, който умря, преди да довърши най-големия си бестселър“, пишеше на нея, а отдолу — датата на раждането ми и днешната дата.

Изведнъж ме обзе хладна увереност, че няма да си отида след три или четири месеца, както твърдеше добрият доктор Робинсън, а още днес.

Днес!

Вътрешностите ми се свиха при мисълта и усетих — буквално усетих — как ракът пълзи из тялото ми като лаком плъх. Повдигнах трескаво влажната тениска и видях как изпотената плът на корема ми се издува, а подутината се движи насам-натам — проклетият плъх нямаше търпение да си пробие път навън, за да нападне друго тяло. Коя щеше да бъде следващата му жертва? Рита? Или малкият Дани?

Изкрещях от ярост и започнах да налагам корема си с юмруци, но плъхът избягваше ударите с лекота и сякаш ми се надсмиваше — проклет да съм, ако не чувах злорадото му цвъртене! Посегнах да го сграбча и забих пръсти в изплъзващата се подутина — ноктите ми пробиха кожата и задраскаха по мускулите под нея, но ме прониза остра болка. Отпуснах пръсти и гадината избяга.

Тогава извадих от джоба на панталона си пистолета. Беше ми подарък от нюйоркски мафиот на име Ричард Джинели. В гимназията бяхме много близки, после пътищата ни се разделиха, но продължихме да поддържаме връзка за голямо неудоволствие на Рита. Когато разбра, че съм станал баща, Джинели ми даде един зареден полуавтоматичен зиг зауер 22-ри калибър с изтрити нарезки и номера. „Един баща трябва да може да защитава сина си, живеем в опасни времена“, заяви той. «Това е «Комар», по-малък и по-лек от повечето зауери, но също толкова смъртоносен на близко разстояние. Немска машина.» После ми обясни как се използва.

Досега не бях стрелял, но когато забих дулото в корема си и дръпнах спусъка (проклетият плъх продължаваше да се мята вътре и да се *киска*), пръстът ми дори не трепна.

Щрак.

Стиснах инстинктивно очи и веднага ги отворих.

Нищо. Нито изстрел, нито дупка.

А плъхът все така подскачаше из вътрешностите ми и се заливаше от смях.

„Забрави предпазителя“, прозвуча гласът на Джинели в съзнанието ми.

Вярно, забравих. Освободих предпазителя на пистолета и го насочих пак към корема си, но една ръка ме хвана за китката.

— Не го прави, Джони — каза Рита, която стоеше отново пред мен.

— Трябва да убия проклетия плъх. Не чуваш ли как ми се присмива?

— Тук сме само двамата с теб, скъпи, няма никакъв плъх. Толкова ли бързаш да умреш? Не ти ли се живее вече?

Примигнах и изгледах глупаво пистолета. Дори не помнех защо съм го взел със себе си. И какво изобщо търсех в гробището?

А... да. Сетих се. Бях дошъл, за да търся стареца. Беше изминала близо година от кратката ни среща в „Дяволската дузина“ и нямах идея дали все още е в града, но знаех, че ако е тук, рано или късно ще се появи в едно от трите гробища. Всъщност през последните месеци бях правил многократни опити да го намеря, за да го накарам да довърши историята си (трябваше да си допиша книгата, нали така), но той сякаш бе потънал вдън земя. А сега исках повече от всякога да науча как е станал безсмъртен — *трябваше* да науча, — защото умирах и само той можеше да ме спаси. Или поне се надявах, че може.

Внезапно осъзнах, че ръката, която стиска китката ми, е облечена в бяла ръкавица.

— Не ти ли се живее вече? — повтори старецът и когато вдигнах очи, Рита беше изчезнала. Нямах я и надгробната плоча с моето име.

Но старецът беше там. И беше истински. Дори и моето богато въображение не можеше да си въобрази специфичната му миризма на вековен прах и стари книги.

Огледах невярващо крехката му фигура в износено жълто палто (палто? през юли?), после очите ми се спряха върху напуканото лице с цвят на орех, по което не блестеше нито капка пот. Сякаш не гледах човек от плът и кръв, а отдавна пресъхнал кладенец; дори в египетските мумии навярно има повече влага.

— Винаги ми е студено — рече старецът, познал какво си мисля. — Няма слънце, което да стопли древните ми кости. Може и да не умирам, но остарявам.

— Значи все пак ще умреш един ден. Тялото ти ще се износи, органите ти ще спрат да функционират, клетките ти ще се разпаднат. Времето не прощава на никого; сам го каза.

— Може би — съгласи се той, като продължи да стиска ръката ми с изумителна сила. — Но кога ще дойде този ден? След още седем века? След десет? Имай предвид, че тялото ми притежава свръхестествени способности да се възстановява. Остарявам по-бавно от другите хора. Не боледувам. Веднъж ме наръгаха в корема. Раната беше смъртоносна, но се затвори за броени минути.

— А ако те прострелят в сърцето или в главата? Ще оцелееш ли след такава рана?

— Нямам представа, но и не искам да пробвам. Представи си, че въпреки всичко оцелея, без сърце, с половин глава или дори без глава, а не вярвам да ми порасне нова... Не, благодаря, животът ми е достатъчно труден и в момента.

— Можеш да се хвърлиш в кратера на действащ вулкан — настоях аз. — Или да се взривиш като някой от откачените атентатори-самоубийци, за които четем по вестниците. Тогава от теб няма да остане нищо, което да продължи да живее.

Старецът присви очи.

— Ако вярата, която изповядвам, не ми забраняваше, сигурно отдавна щях да намеря начин да се самоубия. Но самоубийството е грях, а на душата ми вече тежат достатъчно прегрешения. — Той въздъхна и пусна китката ми. — Освен това ме е страх от болката. Може и да съм безсмъртен, но не съм безчувствен; боли ме като всеки друг. И като заговорихме за болка... — Старецът извърна очи към пистолета. — Виждам, че и теб те мъчи нещо.

Седнах върху меката трева. Оставих зиг зауера до себе си и извадих шишенцето с тайленол; напоследък двамата бяхме станали

неразделни приятели.

— Умирам...

Мигрената се беше завърнала с пълни сили, а сега ме болеше и коремът — докато преглъщах с мъка спасителното хапче, забелязах, че по бялата ми тениска са избили кървави точки.

— Знам — рече старецът и се отпусна тежко до мен. — Разбрах го още като те видях да влизаш в гробището. Приличаш на ходещ мъртвец и си отслабнал с поне двайсет килограма. Нещо те яде отвътре и не е плъх, нали?

Кимнах.

— От колко дни не си спал?

— От много. Напоследък ми е трудно да спя, заспивам и след малко се будя от кошмари или просто лежа и броя пукнатините по тавана... Трудно е да заспиш, когато ти се гади и те мъчи главоболие. — Махнах с ръка, за да прогоня един комар и се обърнах към него. — Значи за мен си дошъл?

— За теб ли? Не, не. — Той поклати побелялата си глава. — Дойдох за старицата, която полива здравеца на гроба на мъжа си. Нали я видя, одеве мина покрай нея. След малко ще получи инсулт и Смъртта ще дойде да прибере душата ѝ.

— Значи няма да се гътна днес?

— Не, твоят час още не е ударил. Остават ти още няколко месеца.

— И докторът каза така.

— Освен ако, разбира се, не ускориш нещата. — Той изгледа многозначително пистолета и аз побързах да го мушна в джоба.

— А как разбираш, че скоро някой ще умре?

Старецът сви рамене.

— Просто знам. Това е част от проклятието ми.

— Така и не ми обясни какво е това проклятие. Как стана безсмъртен?

— Мислех, че си дошъл тук да сложиш край на живота си, а не да слушаш историите на един изкуфял старец.

— Ако наистина исках да се самоубия, щях да го направя вкъщи. Дойдох тук, защото се надявах да те открия. Искам да чуя остатъка от историята.

— А пистолетът? Защо ти е тогава?

— За да съм сигурен, че този път ще ми разкажеш всичко.

Старецът поклати отново глава и се умихна.

— Толкова ли е важно за теб да напишеш историята ми? Използвай по-пълноценно оставащото ти време, прекарай го с близките си.

— Не става въпрос само за проклетата книга. Знаеш ли каква беше първата ми реакция, когато разбрах, че умирам? Помислих си: „Е, вече нямам какво да губя. Защо да не се позабавлявам като за последно? Ще се насмъркам с кока и ще се поразходя гол по улицата, ще оберя някоя банка, ще застрелям Бълвоча, който ме скъсваше от бой в началното училище, ще подпаля офиса на Чък и ще изучавам съседката със силиконовите цици...“ Но после се сетих за Рита и за Дани, представих си колко ще страдат, когато ме няма и как ще живеят без мен... И разбрах, че не ми се умира. Хич, ама никак не ми се умира. Искам да видя как малкият ще порасне, искам да довърша новия си бестселър и да видя лъскавата му корица по витрините на книжарниците, искам да направя още хиляди неща, преди да гушна букета. Млад съм още да умирам.

— И мислиш, че аз мога да те спася? Да те направя безсмъртен като мен? — Старецът вдигна ръце към лицето си и се втренчи в белите ръкавици, които винаги носеше.

— Да, стига безсмъртието ти да не се дължи на някакъв рядък генетичен феномен. Чувал съм истории за хора, които остаряват побавно. Но твоят случай не е такъв, нали? Сигурно си бил алхимик, успял си да откриеш точната формула като Фламел и Сен Жермен...

Млъкнах, защото осъзнах, че всички безсмъртни алхимици, за които разказват легендите, може би са един и същи човек... и той седи в момента до мен.

— Не съм алхимик — рече старецът. — И нямам философски камък, нито елексир за вечен живот.

— Само не ми казвай, че си скитникът-евреин, който се подиграл на Исус по пътя към Голгота и Той му казал „Ще скиташ по земята, докато се върна.“

— Защо, не вярваш ли в Бог?

— Напоследък ми е малко трудно да вярвам.

— И на мен, при това не само напоследък. Но вярвам в Дявола. Вярвам, защото съм го виждал. — Той сви ръцете си в юмруци. —

Добре, ще ти разкажа как станах безсмъртен. И когато чуеш историята ми, сам ще разбереш защо не мога да ти помогна.

Наострих уши, а старецът продължи:

— Роден съм в едно френско село през 15-ти век, малко след като Торквемада стана Велик инквизитор на Испания с благословията на папа Инокентий 8-ми. В онези години хората виждаха Дявола навсякъде, нищо чудно, че инквизицията процъфтяваше. Ако искаш да си отмъстиш на някого, да заграбиш имота му или да преспиш с жена му, пък тя не ти пуска... подшушваш на местния свещеник, че еди-кой си е продал душата си на Лукавия и инквизиторите го прибират. Имаше безброй случаи на вещици, вещири и некроманти, даже на обсебени монахини — хората гледаха с подозрение всеки чужденец, а понякога и собствените си близки. Бяха мракобесни, суеверни времена, нали разбираш; нощем селяните залостваха вратите и прозорците си дори посред лято — плашеше ги не само мракът, но и нощният въздух, който смятаха за нечист и отровен. — Той се сгуши в палтото си, сякаш внезапно му беше станало студено. — Но не всички истории бяха измислица. В онези години Дявола обичаше да се разхожда в плът и кръв сред хората, харесваше му да ги плаши лично.

Отнякъде долетя детски смях и аз подскочих, все пак се намирах в гробище. Озърнах се стреснато, после си спомних за двете циганета и отпуснах рамене.

— Една майска вечер, бях на петнайсет и със сестра ми тъкмо си бяхме легнали, на вратата на дома ни се почука. Баща ми отиде да види кой тропа в този късен час, а двамата с Изабел открянахме предпазливо прозореца и надникнахме навън. Под студената лунна светлина на двора стояха трима закачулени мъже. Не можахме да видим лицата им, но носеха монашески роби — две черни и една червена. И явно идеха отдалеч, защото враните им жребци бяха плувнали в пот. Очаквахме, че баща ни ще отпрати чужденците, но за наше удивление, след като размени няколко неясни думи с тях, той отлости заключената врата — чухме как изтракаха резетата — и ги покани да влязат. После от долния етаж се разнесоха стъпки, скърцане на столове и оживен разговор, от който до ушите ни достигаха отделни фрази. Разбрахме, че натрапниците са инквизитори, които пътуват към Авиньон и ще останат да пренощуват у нас. Не искали да безпокоят местния свещеник, пък и били чували, че баща ми прави най-хубавото

вино в околността, което си беше самата истина. Когато научихме, че мъжете са инквизитори, с Изабел здравата се уплашихме. Бяхме слушали какви ли не страхотии за тях, в това число как са удавили едно шестгодишно момиче от съседното село в реката, понеже някой го набедил за вещица. Сигурно и баща ми е бил уплашен, затова ги е поканил — ядосаш ли инквизитор, рискуваш да свършиш на кладата или по друг ужасен начин. След малко в стаята влезе майка ми, цялата пребледняла. Излъга ни, че са дошли окъснели търговци, които ще си тръгнат по трети петли, целуна ни отново за лека нощ и се върна долу, за да долива чашите на високопоставените гости.

Старецът си пое дълбоко дъх, а когато продължи, гласът му трепереше:

— Бяхме прекалено уплашени, за да заспим; просто лежахме в мрака и чакахме да се зазори, а от долния етаж долитаха пиянски смях и звън на чаши. По някое време къщата притихна, явно гостите бяха заспали. Навън пропяха първи петли и внезапно ме налегна тежка дрямка, сякаш някой посипа клепачите ми с пясък. — Той направи пауза. — Не знам колко време съм спал, но изведнъж отворих очи. От леглото на сестра ми се чуваше пъшкане, бумтене и скърцане. В първия момент помислих, че сънувам, но звуците продължиха, а сред тях долових и тих хленч — Изабел плачеше. Завъртях бавно глава. Оставаше поне час до съмване, но през прозореца, който бяхме забравили откренат, проникваше слаба лунна светлина. Погледнах към леглото й... и видях чудовищна сцена, пред която бледнееха и найужасните ми кошмари. Малката Изабел, моята любима деветгодишна сестричка, лежеше с изцъклени очи и впити в постелята пръсти, а над нея пъшкаше и сумтеше мъжът в червена роба. Беше запретнал нощницата й чак до гърлото, хапеше зърната й и тласкаше ли, тласкаше слабичкото тяло с такава сила, че главата й се блъскаше в стената. — Усетих, че ми се повдига и стиснах устни, за да не повърна. — Докато гледах невярващо отвратителната картина, инквизиторът протегна глава и облиза сълзите от лицето й, при което качулката му се смъкна и видях за пръв път чертите му, макар и в профил. Очаквах да зърна някакъв кошмарен демон, но имаше красиво, макар и жестоко лице. Съвсем човешко лице, само че изкривено от нечовешка похот.

Старецът направи нова пауза и отново сви юмруци. Изведнъж осъзнах, че небето се е смрачило като пред буря — беше като огледало

на собствените му емоции.

— Исках да изкрещя, да скоча, да ударя копелето... но не можех да помръдна, сякаш някаква гигантска ръка ме притискаше към леглото. И тогава забелязах опашката на змията.

В далечината отекна гръмотевица.

— Змията? — повторих неразбиращо аз.

— Подаваше се от долния край на леглото на Изабел и се полюшваше с всеки тласък на мъжа. Дебела като ръката ми, люспеста и червена като въглен. — Нова пауза. — При вида ѝ вцепенението ми внезапно изчезна. Станах от леглото и се приближих до нея, бях като хипнотизиран от движенията ѝ. Гледах как се извива във въздуха, как се върти и полюшва доволно. Беше дълга поне метър и горният ѝ край се губеше под диплите на пурпурната роба.

Чу се нов гръм, по-силен от предишния.

— Изведнъж осъзнах, че това не е змия. Беше опашката на самия инквизитор. На Дявола, който баща ми беше поканил в къщата, в нашата светая светих, в нашата благочестива крепост... и беше нагостил с виното си. На демона, който сега се отплащаше за гостоприемството му, като изнасилваше най-свидното му, моята невръстна сестричка.

Няколко души, сред тях и един поп, преминаха по алеята. Не погледнаха към нас, бързаха да се скрият от дъжда.

— Лукавия, защото това беше именно той, внезапно спря да пъшка и да се движи. Застина, почувствал, че стоя зад него. Ако не беше така погълнат от скверното си дело, сигурно отдавна щеше да усети, че съм буден; щеше да чуе, че съм станал от леглото. Но го разбра едва сега. И завъртя бавно голата си глава, докато лицето му не се озова на мястото на тила. Изглежда ме присмехулно със студените си черни очи и устните му се разтеглиха от ухо до ухо в похотлива усмивка. „*Изчакай реда си, момче*“, изсъска той, докато Изабел хленчеше под тежестта му. «*След малко приключвам и сестричката е твоя.*»

Прогърмя за трети пъти и косата ми настръхна от наелектризирания въздух. Или от разказа на стареца, не знам.

— После продължи да я чука още по-бясно, без да обръща лицето си напред. Клатеше я все по-бързо и по-бързо, като не спираше да ми се усмихва, а главата ѝ се блъскаше в стената все по-силно:

Прас! Прас! Прас! Хлиповете на Изабел преминаха в писъци и аз изкрещях „СПРИ, ЩЕ Я УБИЕШ!“, после направих първото, което ми хрумна — сграбчих демона за огненочервената опашка и с цялата сила на яростта си го запратих на пода.

По лицето ми се търкулнаха сълзи. Вдигнах ръка да ги избърша и осъзнах, че е заваляло.

— Изабел беше притихнала. Погледнах голото ѝ тяло и видях, че между разчекнатите ѝ крака зее ален кратер, от който не спираше да блика кръв. Сърцето ми пропусна един удар, после още един, защото видях, че горната част на главата ѝ се е спукала като яйце от последните удари в стената. И там имаше кръв; кръв, примесена със сивкав мозък. Очите ѝ, приживе лазурни като небе след дъжд, се бяха обърнали със синьото нагоре, а от отворената ѝ уста се стичаше лига.

Изви се силен, студен вятър. Дъждът се усили, но аз не помръднах от мястото си. Не помръдна и потъналият в спомени старец, който сега се тресеше толкова силно (но не от студ, осъзнах аз), че чак зъбите му тракаха.

— Дявола се надигна бавно от пода. На все още извърнатото му назад лице се изписа изумление. Проследих погледа му и видях, че гледа змийската си опашка. Там, където я бях сграбчил, се чернееха димящите отпечатащи на пръсти. Моите пръсти. — Той си пое рязко въздух. — Вдигнах ръце към лицето си. Бяха огненочервени и тлееха като жарави. Колкото и да е странно, не усещах болка, само слаб сърбеж — сякаш по кожата ми пъплят мравки. „*Какво стори, глупако!*“, изрева Лукавия с разтреперан глас. «*Дори напите не са ме унижавали така!*» Пристъпи към мен и аз се свих пред гнева му. От очите му излизаха мълнии, лицето му се топеше, от озъбената уста извираха пламъци и серен дим. Той направи още една крачка и високата му фигура се извиси чак до тавана. Протегна към мен дългите си ръце, сякаш се канеше да ми откъсне главата. Отстъпих назад, но Дявола ме сграбчи за кръста и ме повдигна към страховитото си лице, в което не беше останало нищо човешко. «*Мога да те смачкам още сега. Мога да те разчленя, да обеля плътта от душата ти или да те хвърля в пъкъла, за да те накарам да пициш, докато се скъсат гласните ти струни.*» От устата му капеше огнена слюнка и прогаряше дупки в дъските на пода, а ребрата ми пукаха под натиска на огромните му пръсти. Стиснах зъби, за да не изкрещя, но демонът

внезапно ме пусна и лицето му се разполови в димяща усмивка. *«Не. Няма да те убивам. Ще те накажа с нещо по-лошо от смъртта.»* После цялата къща се разтърси от смеха му и голямото разпятие, което висеше от външната страна на вратата (как ли е минал покрай него, зачудих се аз), падна с трясък на земята. От коридора се чува разтревожени гласове; родителите ми най-сетне се бяха събудили. Погледнах неволно назад, а когато обърнах отново глава, Лукавия беше изчезнал.

Настъпи тишина, нарушавана само от ромона на дъжда, който през последната минута беше намалял чувствително. Помъчих се да осмисля чутото и накрая казах:

— Значи Сатаната ти е подарил безсмъртие? Що за наказание е това?

— Моли се никога да не разбереш. Безсмъртието не е дар, а проклятие.

Той се изправи внезапно и се послуша.

— Смъртта идва за старицата.

— Мислех, че си е тръгнала от гробището, когато заваля.

— Не, подслонила се е под едно дърво; виждам я.

— Да се криеш под дърво от гръмотевична буря не е особено разумно — отбелязах аз. Изведнъж осъзнах, че съм мокър до кости, а в моето състояние дори една настилка можеше да е фатална.

— Ако ти е писано да те блъсне кола, няма да паднеш в асансьорна шахта — каза многозначително старецът, после тръгна към алеята. За седемвековна мумия се движеше удивително чевръсто.

— Ей! — Скочих на крака и се подхлъзнах върху мократа трева. — Чакай!

Втурнах се след него и внезапно ми причерня. Ритнах някаква ваза и започнах да се спъвам в каменните бордюри. Гробищните плочи затанцуваха пред очите ми като пияни моряци. Блъснах се в една, после във втора... Сякаш не стъпвах по твърда земя, а по палубата на кораб по време на буря.

Коремът ми се разбунтува и спрях да повърна. Тогава ме връхлетя и мигрената, по-ужасна от всякога. Ефектът на тайленола беше преминал и една гигантска ръка стисна главата ми в желязна хватка. Усещането беше толкова реално, че си представих как някой великан-човекоядец се кани да ме вдигне от земята, за да ме напъха в

огромната си паст. Или това беше Дявола? Озърнах се трескаво към небето, но не видях никого. Въпреки това невидимите пръсти продължиха да се впиват в главата ми, имах чувството, че черепът ми ще се пръсне.

„Хапчетатахапчетататрябваминовохапче.“

Започнах да ровя в джобовете си, но напипах само пистолета; проклетото шишенце го нямаше.

„Мамкамумамкамумамкаму.“

Внезапно забелязах жълтото палто на стареца и изкрещях:

— Помогни ми!

Но жълтото палто продължи да се отдалечава.

— Каж ми как да стана безсмъртен! Не ми пробутвай тези небивалици за Дявола!

Никакъв отговор.

— Върни се или ще те застрелям! Може и да не умреш, но със сигурност ще бъде болезнено!

Този път старецът се спря. Хукнах отново към него, като падах и ставах, пред очите ми се въртяха черни петна.

— Остави ме на мира! — чух го да казва.

Беше наблизко, съвсем наблизко. Хвърлих се напред и го сграбчих за ръкава. Костеливата му ръка беше твърда като камък.

— Пусни ме! Не знаеш какво правиш. — Той се дръпна назад, после ме блъсна.

Залитнах и изпуснах ръката му, но останах по чудо на крака.

— Каж ми — повторих задъхано. — Каж ми... и ще те пусна.

Но старецът мълчеше, затова извадих пистолета.

Нямаше да стрелям, честна дума. Искях само да го сплаша, да го притисна, дет' се вика, до стената.

Но той се опита да ми го отнеме. Не трябваше да опитва.

Сборихме се и в суматохата някой от двама ни натисна спусъка.

Не се чу гръм, а пукот като от настъпена съчка.

Старецът се олюля и върху жълтия плат на гърдите му разцъфна черна дупка. Не беше голяма и беше от дясната страна, но явно беше болезнена, защото набръчканото му лице се сбръчка още повече, а сивите очи се насълзиха.

Древното тяло направи крачка назад и започна да пада.

Май все пак не беше безсмъртен.

„Боже, какво направих?“

Пуснах пистолета и сграбчих протегнатите му ръце — опасявах се, че ако падне по гръб, ще си удари лошо главата.

Само че белите ръкавици се изхлузиха от старческите китки и той се просна на земята. Хвърлих ги и се наведох над сгърченото тяло.

Главата на стенещия мъж беше здрава, но единият му крак беше извит под неестествен ъгъл.

От дупката в гърдите бликна кръв. Старецът вдигна ръце да опипа раната и за пръв път видях голите му пръсти и длани. Бяха черни като въглен.

— Ще се оправя — рече той с разтреперан глас. — Ще се оправя за нула време, ще видиш. Знам, че не ме застреля нарочно. Само не ме пипай.

Но аз вече протягах ръце към обезобразените длани.

Дланите, които бяха стискали опашката на Дявола.

Очите на стареца се разшириха.

— НЕ!

Късно.

Докоснах черната кожа и усетих странен сърбеж в собствените си длани, който се разпространи и обхвана цялото ми тяло. Главоболието изчезна, гаденето също. Изведнъж се почувствах по-здрав от всякога.

Старецът издърпа ужасено ръцете си от моите.

— Осъзнаваш ли какво направи?

— Да — отговорих весело аз и погледнах дланите си, които вече почерняваха. — Излекувах се и станах безсмъртен като теб.

Взех белите ръкавици и ги нахлузих, после се отдалечих, като си подсвирквах с уста.

— Зарази се с моето проклятие — прошепна старецът, докато дупката в гърдите му се затваряше, а счупената кост нарастваше.

Но аз не го чух, защото тичах към изхода на гробището. Дъждът беше спрял напълно и слънцето се усмихваше от лазурното небе. Усмихнах му се и аз и ускорих крачка. Нямах търпение да се върна при Рита и Дани.

* * *

Чувствах се толкова добре, че реших да тичам чак до къщи.
Колко хубаво е да си безсмъртен!

Край на халюцинациите и болката, сбогом болести. Най-сетне щях да си допиша книгата, вече знаех тайната на стареца. Романът щеше да стане мегаселър и Чък Верил щеше да ми предложи договор за още пет, не — за още десет романа. Щях да натрупам цяло състояние и да си купя огромна къща във Флорида, а после... после щях да направя Дани и Рита безсмъртни като мен. Ако преди това не се оженя за съседката със силиконовите цици, разбира се. На такива бомби е трудно да се устои. Да не говорим за малкия й, стегнат задник...

Така и не видях тира, чух само скърцането на спирачки.

* * *

Отворих очи и примигнах.

Над мен се бяха скупчили ужасени лица.

Не всички бяха ужасени всъщност. Имаше и шокирани, потресени, отвратени, а някои даже плачеха. Сякаш не гледаха известен автор на бестселъри, а уродливо извънземно или гигантска бременна хлебарка.

— Добре съм, нищо ми няма — уверих ги аз, въпреки че пак ми се виеше свят. — След малко ще съм като нов. Просто някаква досадна злополука.

Лицата се разбягаха с писъци.

Брей, какви емоции. Пък аз си мислех, че книгите ми са страшни.

Избърсах кръвта, която се стичаше в очите ми и опипах глава. Черепът беше пукнат на две-три места, но нищо сериозно, нали мозъкът ми си стоеше вътре.

Повдигнах се на лакти и чух още писъци.

Лежах по средата на широк булевард. От лявата страна се извисяваше бялата задница на злополучния тир, а от дясната беше пълно с хора — и нищо чудно, нали бях атракцията на деня. Само че в момента повечето бягаха обратно към колите си; видях как едно дете

се мушна зад майка си, а тя се извърна и закри лицето му с ръце. Сигурно не бях приятна гледка, май имаше доста кръв.

Погледнах отново към задната броня на тира. До нея стоеше брадат мъж — навярно шофьорът — и клатеше глава. Гумите от лявата страна на камиона бяха алени и от тях към тялото ми се проточваше дълга пурпурна ивица (наистина имаше доста кръв), но това, което привлече вниманието ми, беше една позната обувка, която мъжът държеше в ръка.

Завъртях бавно очи към краката си... и видях само смазани до неузнаваемост вътрешности. Вече нямах крака, нито корем. От ребрата надолу не беше останало нищо.

Едва сега проумях защо зяпачите бягат с писъци от мен. Вече бях половин човек, но продължавах да живея, да се движа и да говоря. Горната половина на тялото ми отказваше да умре.

И тогава дойде болката. Огромна, неописуема, невъзможна болка.

Отворих уста и започнах да крещя.

Има и по-лоши неща от смъртта и едно от тях е да живееш в безкрайна агония.

Публикуван в сборника „Вдъхновени от Краля“ (Gaiana, 2014).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.